

opusdei.org

Prelaadi kiri (november 2009)

Preestrite-aasta tuletab kõigile kristlastele meelde, et meie ülesandeks on oma eluga Kristust teistele lähemale tuua. See on Opus Dei prelaadi seekordse kirja teema.

13.11.2009

Minu armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Selle, Preestrite-aasta novembrikuus meenuvad mulle liturgilised pühad, mis on seda kuud alustavad ja

lõpetavad. Mõlemad suurpühad –
Kõigi Pühakute ja Kristus - Kuninga
Suurpüha näitavad meile
jumalarahva preesterlikku iseloomu.
Esimene nendest, mida täna
pühitseme, näitab meile Kristuse
preesterkonnna liikmeid. Ja teine,
mis on 22. novembril, teeb meile
teatavaks, et meie Pealik, Kristus on
kogu loodu igavene Preester ja
Kuningas[1], kes oma aurikka
tulemisega aegade lõpul oma riiki
valitseb ja selle Isale üle annab.[2]

Mõlemad pühad kutsuvad meid
kristlike väärtuste üle mõtisklema.
Püha Peetrus pöördub oma esimeses
kirjas ristitute poole: "Teie, aga olete
valitud sugu, kuninglik preesterkond,
püha sugu, rahavas, kes sai tema
eriliseks omandiks, kes kuulutavad
selle suuri tegusid, kes teid
pimedusest oma suurepärasesse
valgusesse kutsus. Enne ei olnud te
tema rahvas, nüüd aga olete saanud
jumalarahvaks; enne ei olnud teil

halastust, kuid nüüd olete selle leidnud.”[3] Apostlite vürst näitab meile niisiis, et Jumal on teinud meid Püha Vaimu armuga oma lasteks ja nii rajanud uue jumalarahva – Kiriku. Selleks ei saa inimliku põlvnemise läbi, vaid kehastumises Jeesuses Kristuses. Kuna meid on uskumatul viisil, teenimatult ära valitud – s.t. me osaleme Kristuse preesterluses! – oleme me kutsutud sõna ja teoga Jumala imetegusid kuulutama.

Imestagem Jumal-Isa heategusid ja tänagem Teda. Ta ei saatnud oma Poega maailma mitte ainult meie päästmiseks, vaid Ta tahtis, et Lunastamissõnum kuni aegade lõpuni kõikide inimesteni jõuaks – Kiriku kaudu, mis on Kristuse ihu ja päästev kohalolek ruumis ja ajas. Püha Augustinus kirjutab: ”Nii, nagu me kõiki ristituid ühe ja sama salvimise jõuks nimetame, nimetame me nii ka kõiki preestreid, sest nad

kõik on ühe ja sama Preestri liikmed.”[4] Meie Isa vaatles tihti oma palves seda suurt kingitust ja nõudis ka meilt, et oleksime meelestatud Kristuse sarnaselt[5]; Seepärast peaksime endilt küsima, kui palju püüame me endile seda rikkust sisendada.

Üldine kutse pühadusele ja apostolaadile tuleneb pitserist, mille juured on ristimises. Üleüldine preesterlus lähtub ametipreesterlusest ja see omakorda on nende teenistuses. Kui ei oleks uuestisündi ristimises, ei oleks meil neid pühitsetud ametikandjaid, sest see sakrament avab ukse kõigile teistele sakramentidele ja ilma preestriteta, kelle kaudu Kirik Jeesuse õpetust kuulutab, neid sakramentide – eriti Euharistia – vahendusel Tema ellu liidab ja Taeva poole juhatab, ei saa me pühaduse teed leida. ”Siiski erinevad üleüldine usklike preesterlus ja preestriametis

olev preesterlus, mida nimetatakse hierarhiliseks preesterluseks, üksteisest olemuselt, mitte lihtsalt ametiastme poolest. Kuid nad on teineteisega seotud, nii, et mõlemad osalevad erilisel viisil Kristuse preesterluses.”[6]

Ars´i preester rääkis meile tungivalt ametipreestrite vajalikkusest. Paavst Benediktus XVI tsiteerib oma preestritaasta puhul avaldatud kirjas selle pühaku ütlusi: ”Ilma preestriteta ei oleks meil kasu Jeesuse surmast ja kannatusest. Preester on see, kes maapeal Lunastustööd jätkab....mis oleks meile kasu majast, mis on täis kulda, kui ei leiduks kedagi, kes meile selle maja ukse avaks? Preestri käes on võti taevalike varanduste juurde: tema on see, kes ukse avab, ta on Jumala armastuse majahoidja, tema hüvede varahoidja....Preester ei ole preester iseenda jaoks, ta on seda teie pärast.”[7] Kas me palvetame iga

päev, täis usku, preestrite pühaduse eest? Kas me palume Lõikuse Issandat, nagu nõuab meie kristlaseks olemine, et Ta saadaks oma viljapõllule nii palju töötajaid, et neid jätkuks kogu maailma vajaduste rahuldamiseks?

Kuid pöördugem tagasi tänase päeva liturgiliste tekstide juurde, mis rõhutavad Jumalarahva preesterlikku iseloomu. Üks väljendusrikas ilmutus annab meile ettekujutuse ” suurest rahvahulgast, keda ükski ei suutnud loendada, kõigist paganahõimudest ja suguharudest ja rahvaist ja keeltest, seismas trooni ees ning Talle ees, valged rüüd üll ja palmioksad käes. Nad hüüdsid suure häälega. ”Pääste on meie Jumalal, kes istub Troonil ja Tallel”[8]. Need paljud inimesed, kes koos inglitega Püha Vaimu ees maha laskuvad on Pühakud. Mõnesid me tunneme, kuid suurem osa neist on tundmatud. See

rahvas, mida me näeme sinna
Aegade Lõpul kogunemas, ” hõlmab
Uue ja Vana Testamendi pühakuid,
alates õiglasest Aabelist ja truust
esiisast Aabrahamist, lugematul
hulgal Märtreid kristluse algaegadest
alates ning järgnevate sajandite
Õndsaid ja Pühakuid, kuni meie aja
Kristuse tunnistajateni. Neid kõiki
ühendab soov, oma elus
Evangeeliumi kehastada. Selle
innustajaks on Püha Vaim, mis
Jumalarahvale igavesti elujõudu
annab.”[9]

Nii ametipreestrid kui ka üleüldine
preesterkond peab inimesi
pühitsema. Need pühitsetud teenrid,
kes on Kristuse, Kirikupea, sarnased,
teevad oma tööd, kuulutades
Jumalasõna, jagades Sakramente ja
juhatades karjastena usklikke
igavesele elule. Nad on Igavese
Ülempreestri nähtavad tööriistad.
Kuid kuningliku preesterluse jõuga
osalevad ka kristlased, usklikud omal

moel selles Kristuse, preestri kolmekordses ametis. Püha Josemaria selgitas, et eranditult iga kristlane on ristimise kaudu oma olemasoluga preestriteks seatud: *et tuua vaimulikke ohvreid, mis on Jumalale meelepärased Jeesuse Kristuse kaudu* (1 Pt 2,5), nii, et teeksime kõike, kuuletudes Jumala tahtele ja jätkaksime nii Jumal-Inimese sõnumit.”[10]

Keegi ei peaks vajama selleks Kiriku Autoriteedi poolt erilist ülesannet, et tunda ennast kutsutuna Kiriku rõõmusõnumis osalema. ”Apostel: see on kristlane, kes ristimise kaudu Kristusga samastub ja teab, et ta on Temaga üks; kes Kinnitamise läbi on võitluseks Kristuse eest ette valmistatud, kes on kutsutud kõigi usklike üleüldise preesterluse põhimõttel Jumalat maailmas teenima, mis tuleneb teatud kindlast – kuigi ametipreestritega võrreldes täiesti erinevast – osalemisest

Kristuse preesterluses annab ja võimaldab, kirikukultuses osaleda ning inimesi nende teekonnal Jumala juurde, sõna ja eeskujuga, palve ja suretamise kaudu aidata.”[11]

Mõelgem sageli, mis tähendab olla kristlane ja omada ülesannet -

Kristust inimeste ja inimesi Kristuse juurde viia.

Preestrite-aasta jooksul tahame me palvetada preestrite pühaduse eest, samuti aga kogu kristliku rahva pühaduse eest. Kui on olemas perekondi, kes eeskujuliku kristliku eluga oma lapsi armastuses Jumala vastu kasvatavad, kui on olemas mehi ja naisi, kes tõsiselt pingutavad, et tavalistes elu situatsioonides Kristust leida, kui leidub noori, kes Jumalalt preestrikutsumust tunnevad. Need kuud annavad meile kõigile võimaluse, paremini üleüldist kutsumust pühadusele ja apostolaadile tundma õppida. Siis võime me paremini, otsustavamalt

seda kutset jälgida, mitte poolikult,
laskmata ennast vahepeal
valitsevatest mugavuskäsitlustest
häirida. Kui palju ja mil määral
mõjutavad meid väsimus,
ebameeldivus, lüüasaamised? Kas
kaotame rahu, sest me ei otsi
pelgupaika Jumala juures? Kas
mõtleme selle peale, et rist on kiriku
vundament ja kroon?

Püha Josemaria sai Jumalalt erilise
valguse, et kuulutada, kuidas on
võimalik maiste tegevste kaudu
Jumala riigi levimisele kaasa aidata.
Isegi veel päeval, kui ta suri,
meenutas ta mõnede Opus Dei
naistele, et ka neil, nagu paljudel
kristlastel on *preestrihing*. Mitmed
aastad enne seda kirjutas ta: ” Alati ja
kõiges peab meil – preestritel ja
ilmalikel – olema preestrihing ja
ilmiku mentaliteet. Nii võime oma
isiklikus elus mõista ja teostada seda
vabadust, mis meid Kirikus ja
ajalikes asjades rõõmsaks teeb ja me

mõistame kohe, et oleme Jumala ja inimeste linna kodanikud.”[12]

Preestrihing juhatab – ma kordan – ristirahvast, olema Kristuse sarnaselt meelestatud. See suurendab nälga, Temaga Püha Missas ja kogu päva jooksul ühenduses olla. Preesterlik hing sunnib meid soovima, üha enam teenida tahta, end siiralt ja konkreetset kaasinimeste vaimse ja materiaalse heaolu heaks pühendada; see paneb meid tõelise innuga hingede heaks töötama, kirglikult püüdma, koos Kristusega kaaslunastaja olla - tihedas kontaktis Maarjaga ning lapselikult Paavstist sõltudes; see äratav meis valmidust, omaenda ja kõigi teiste inimeste patte kahetseda...lühidalt öeldes, Jumalat ja ligimesi armastades, mitte kunagi keeldudes oma panusest Kirirku ja hingede heaks. Püha Josemaria võttis selle vaimsuse kokku järgmiselt: ”Selle preesterliku hingega, mida ma teile kõigile

Jumalalt palun, kaasneb teile kohustus, muuta oma elu igapäevaste tegevuste keskel katkematuks Jumala ülistuseks: pidevaks palveks ja kahetsuseks, eestpalveks ja ohvriks kõigi inimeste eest. Ja seda kõike tihedas ja püsivas ühenduses Jeesuse Kristusega pühimas Missaohvris.” [13]

Püha Missa annab meie tegudele igaviku väärtuse. Neil hetkedel ilmneb kristlasele väga selgelt, et tal on kohustus, oma elu ja tegemiste ohverdamise läbi, maise tegelikkuse pühitsemises Jeesusega koostööd teha. ”*Altare Dei est cor nostrum*”[14], ütles Gregorius Suur – meie süda on Jumala altar.

”Teenigem Teda mitte ainult altaril, vaid kogu maailmas, mis on meile nagu üks altar. Kõik inimeste tööd ja tegemised oleksid nagu ühele altarile suunatud ja igaüks teist loeb tänu sellele hingeühtsusele iga päev teatud määral oma missat. See kestab

kakskümmend neli tundi, kuni järgmise missani, mis omakorda jälle kakskümmend neli tundi kestab ja nii jätkub see kuni meie elu lõpuni.”[15]

Kristuse prohvetlikus ametis osalemise märgiks peavad usklikud püüdma Jumala ja Kiriku õpetust teistele edasi anda. Loomulikult on olemas palju võimalusi, kuidas Kiriku evangeeliumiesitluses kaasa aidata; igal juhul baseerub selline apostellik töö Jeesuse käsul, mis on suunatud kõigile kristlastele: *Minge kõigi rahvaste juurde ja tehke kõik inimesed minu jüngriteks (...) Õpetage neid pidama kõike, mida mina olen teil käskinud.* [16]

Samamoodi sunnib Kristse kuninglikust ametist osavõtmine kristlasi, kõiki maiseid reaalsusi pühitsema; ilmikute jaoks konkretiseerub see ülesanne nende püüdlustes, ajalikke asju Jumala

mõõdupuu järgi seada[17] ja haputaigna kombel maailmas tegutseda, et Kristus võiks kõigi nende tegevuste tipus särada. "Üleüldine preesterlus, mille oleme saanud ristimisega" – selgitas Don Alvaro vastavalt püha Josemaria õpetusele -, "on kuninglik (1 Pt 2,9), sest kui ohverdame Jumalale kõik, mis oleme ja omandame ja kui me Talle kõik auväärased inimlikud tegevused Jumala tahte vastavalt ohvriks toome, siis oleme me Kristuse riik ja valitseme koos temaga." [19]

Püha Josemaria rääkis sageli *ilmaliku mentaliteedist* nii preestrite, kui ka ilmikute juures, kellele see omane on. See oli osa erilisest ülesandest, mille Jumal talle usaldas – kuulutada, et on vajalik, Kristuse preesterlust Opus Dei vaimus maailmas tähelepandavaks teha. Nii töötavad preestrid ja ilmikud vastavalt neile osaks saanud andidele, Kiriku ühtse

sõnumi täitmisel, respektierides vastastikku teineteise spetsiifilist olukorda. Ilmalike ülesandeks on, püüda ajalikud struktuurid Kristuse vaimuga elustada; preestrid teenivad teisi, Jumalasõna kuulutades ja Sakramente jagades. ”See aitab kaasa”, nagu kirjutas püha Josemaria, ”et klerikud ei takistaks ilmikuid, ega ilmikud klerikuid; et ei oleks klerikuid, kes ennast ilmikute asjadesse sagada tahaksid, ega ilmikuid, kes ennast nendes asjadesse segaksid, mis on klerikutele ette nähtud”[20]

28. detsembril on järjekorde Opus Dei, kui personaalprelaturi aastapäev. Tänaigem Jumalat ja püüdkem enestele selgeks teha selle preestrite ja ilmikute orgaanilise koostöö sügav teoloogiline ja vaimne tähendus Opus Deis, sest nii osalevad nad Kiriku sõnumis; nad teostavad seda eriti sellise kokkukuuluva kristliku elu näite abil, vastavalt

Apostli sõnadele: *Igaüks peaks jääma seisusesse, kus Jumaa kutse teda kohtas* [21], s.t. sada protsenti kas preester või ilmalik. Nii teenime me tõhusalt kirikut, nagu me seda juba ammu üritanud oleme, kuid mida me tänapäeval veel suurema järelkajaga tegema peame, sest paljudest ilmikutest on saanud ilmalikud inimesed, kes Jumala oma maistest tegemistest välja lülitada kavatsevad. Meie aga peaksime tervet ilmiku vaimu taga nõudma, nagu ka Paavst paljudel puhkudel viitab. [22]

Mõne päeva pärast, 7. novembril pühitsen ma 32 Opus Dei usklikku diakoniks. Palugem Jumalat, et nad võiksid Teda hästi ja pühalt teenida. Palvetagem ikka ka edaspidi Püha Isa ja tema palvesoovide eest, tema kaastöötajate eest, preestrite, diakonide ja preestriseminari kandidaatide eest kogu maailmas. Meenutagem ka päeva, mil Maarja erilise poolehoiu märgiks meie Isal

Rialp "roosi" leida võimaldas, et Ta meie Ema paluks, et ta meis truuduse lõhnava "roosi" ärataks. Me arvastame ka nende abiga, kes juba lahkunud on; tugevdagem selle kuu nädalate jooksul triumfeeriva ja kannatava Kiriku ühtsust, palvetades surnute eest.

Kogu oma armastusega ma õnnistan teid!

Teie Isa

+ Javier

[1] Missaraamat, Kristus Kuninga Suurpüha, Prefatsioon

[2] 1 Kr 15, 24

[3] 1 Pt 2, 9-10

[4] Püha Augustinus, Jumala linn XX, 10 (CCL 48, 720)

[5] Fl 2,5

[6] Teine Vatikani kirikukogu,
Dogm.Konst. *Lumen gentium*, Nr.10

[7] Püha J.M. Vianney, tsitaat
Benediktus XVI kirjast preestritele,
16.6. 2009

[8] Ilm 7, 9-10

[9] Benediktus XVI, Jutlus Kõigi
Pühakute Suurpühal, 1.11. 2006

[10] Püha Josemaria, *Kristus möödub*,
Nr 96

[11] Sama, Nr 120

[12] Püha Josemaria, *Kiri 2.2.1945*,
Nr.1

[13] Püha Josemaria, *Kiri*
28.3.1955,Nr.4

[14] Gregorius Suur, *Moralia* 25,7, 15
(PL 76, 328)

[15] Püha Josemaria, Ühe vaatluse märkmed, 19.3.1968

[16] Mt 28, 19-20

[17] Teine Vatikani Kirikukogu, *Lumen gentium*, Nr. 31

[18] Sama, Dekreet, *Apostolicam actuositatem*, Nr. 2

[19] Piiskop Alvaro del Portillo, *Kiri* 9.1.1993, Nr.11

[20] Püha Josemaria, *Kiri* 19.3.1954, Nr.21

[21] 1 Kr7, 20

[22] Benediktus XVI, Jutlused 18.5.2006 ja 11.6.2007

.....

et-ee/article/prelaadi-kiri-
november-2009/ (15.03.2026)